

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ (24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ)

Γιά ἄλλη μία φορά βλέπουμε τόν Χριστό νά ὀμιλεῖ στούς ἀνθρώπους γιά τόν πλοῦτο καί τήν προσκόλλησι σ' αὐτόν. Ἡ προτροπή τοῦ Χριστοῦ στόν ἄρχοντα πού τόν ρωτᾷ πῶς νά κληρονομήσει τήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, νά πουλήσει ὅλα του τά ὑπάρχοντα, ἀποκάλυψε γιά ἄλλη μία φορά τήν δυσκολία τοῦ ἀνθρώπου, πού ἔμαθε νά ἐμπιστεύεται στόν πλοῦτο του, νά ἐμπιστευθεῖ στόν Θεό.

Εἶναι γεγονός ἡ ἀλήθεια πού τονίζουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ συσσώρευση τοῦ πλούτου στούς λίγους εἶναι καρπός τῆς πτώσης τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος θά πεῖ ὅτι ὁ Θεός δημιούργησε τόν ἄνθρωπο ἐλεύθερο καί πλούσιο στόν Παράδεισο, καί ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος πού θά προερχόταν ἀπό τούς πρωτοπλάστους, θά ἀπολάμβανε τό ἴδιο. Μέ τήν πτώση του ὁ Ἀδάμ ἔσπασε αὐτή τήν ἐνότητα καί ὁ ἄνθρωπος ἔγινε ἐγωιστής, ἔθεσε τόν ἑαυτό του κέντρο τῶν πάντων. Ἡ ἰδιοκτησία, ἡ ἀνάγκη νά ἔχουμε κάτι δικό μας, εἶναι φαινόμενο μεταπτωτικό καί προοπτική μας πρέπει νά εἶναι ἡ ἀρχική ἐνότητα καί ὄχι ἡ κατοπινή διαίρεση.

Εἶναι γνωστό ὅτι οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ ἀπευθύνονται σέ κάθε ἄνθρωπο. «Ἄ δέ ὑμῖν λέγω, πᾶσι λέγω», εἶπε στούς μαθητές Του. Γι' αὐτό καί ὁ Χριστός παρέπεμψε τόν ἄρχοντα στίς ἐντολές. «Νά μή μοιχεύσεις, νά μή φονεύσεις, νά μήν κλέψεις, νά μήν ψευδομαρτυρήσεις, νά τιμᾷς τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου». Ὅταν ὁμως ὁ ἄρχοντας ζητᾷ παραπάνω πράγματα, ὁ Χριστός τοῦ δείχνει ὡς δρόμο τήν ἀποταγή ἀπό κάθε κτήση. Ὁ Μέγας Βασίλειος σχολιάζοντας τήν δική του ἀποταγή θά πεῖ: «Καί ἐγώ ἔδαπάνησα πολύ χρόνο στήν ματαιότητα, καί ἀφάνισα ὅλη σχεδόν τήν νεότητά μου στήν ματαιοπονία, στήν ἀδιάκοπο δηλαδή μέριμνα μέ τήν πρόσληψη τῶν μαθημάτων τῆς “ὑπό τοῦ Θεοῦ μωρανθείσης σοφίας”. Ὅταν ὁμως κάποτε σάν νά ξύπνησα ἀπό βαθύ ὕπνο, ἔστρεψα τήν προσοχή μου πρὸς τό θαυμαστό φῶς τῆς ἀλήθειας τοῦ εὐαγγελίου καί

συγχρόνως κατενόησα τό ἄχρηστον “τῆς σοφίας τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων”, θρήνησα πολύ γιά τήν ἐλεεινή μου ζωή καί παρακαλοῦσα νά μοῦ δοθεῖ χειραγωγία γιά νά εἰσαχθῶ στά δόγματα τῆς εὐσεβείας».

Ἡ ἀποταγή, συμπληρώνει, καί κάνουμε λόγο γιά τήν μοναχική ἀποταγή, εἶναι λύση τῶν δεσμῶν τῆς ὑλικῆς αὐτῆς καί προσκαίρου ζωῆς καί ἐλευθερία ἀπό τίς ἀνθρώπινες ὑποχρεώσεις, ἡ ὁποία μᾶς καθιστᾷ ἱκανώτερους νά πάρουμε τόν δρόμο πού ὁδηγεῖ πρὸς τόν Θεό. Καί ὁ Γέροντας Σωφρόνιος γράφει: «Ἡ χριστιανική τελειότητα ὑπερβάλλει τά ἀνθρώπινα μέτρα. Δέν ἀποτελεῖ προσόν τῆς κτιστῆς φύσεως ἀλλά δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς γιά νά ἀγιάσει μέ τό θεϊκό αἷμα Του τόν πιστό λαό, ἔδειξε “τό ὑπερβάλλον μέγεθος” τῆς ταπεινῆς ἀγάπης Του καί ἔπαθε “ἔξω τῆς πύλης”. Καί οἱ μοναχοί, γιά νά ἀνταποδώσουν τήν ταπεινή εὐγνωμοσύνη τους πρὸς “τόν ἀγοράσαντα αὐτούς Δεσπότην”, ἐξέρχονται πρὸς Αὐτόν “ἔξω τῆς παρεμβολῆς” τοῦ κόσμου τούτου. Ἐκεῖ βαστάζουν “τόν ὄνειδισμόν” Του καί ὑπομένουν τήν αἰσχύνη τῆς πνευματικῆς τους πτωχείας. Ἔτσι στήν φιλότιμη καί θεοπρεπή αὐτή ἀνταπόδοση, τό μοναστήρι γίνεται τόπος εὐχαριστίας καί τόπος μετανοίας... Ἡ “ἔξοδος” αὐτή δίνει στό μοναχισμό ἀποκαλυπτικό χαρακτήρα καί τόν ἐντάσσει σέ ἐσχατολογική προοπτική».

Ὁ Ἅγιος Παφνούτιος ὀρίζει τρεῖς ἀποταγές. Πρῶτον, ὅταν σωματικῶς ἐγκαταλείπουμε πλοῦτο καί κτήσεις τοῦ κόσμου τούτου. Δεύτερον, ὅταν ἐγκαταλείπουμε τίς προηγούμενες συνήθειες καί τά πάθη, τόσο τοῦ σώματος ὅσο καί τῆς ψυχῆς. Καί τρίτον, ὅταν ἀποχωρίζουμε τόν νοῦ ἀπό παντός ὄρατοῦ καί προσκαίρου, καί βυθιζόμαστε ἐν πνεύματι στήν θεωρία τοῦ ἀοράτου καί αἰωνίου. Οἱ τρεῖς αὐτές ἀποταγές εἶναι ἀπαραίτητες, κατὰ τόν Ἅγιο, γιά νά φτάσει κανεῖς στήν τελειώσή του.

Ἀγαπητοί, τό πρῶτο βῆμα σέ κάθε περίπτωση εἶναι νά ἐννοήσουμε ὅτι ἡ προσκόλλησή μας σέ κάθε εἶδος πλοῦτο εἶναι ὀλέθρια. Μᾶς κρατᾷ δέσμιους μέ τήν γῆ καί τυφλούς ὡς πρὸς τά πνευματικά. Ἄς ἀρχίσουμε αὐτό τόν ἀγῶνα γιά νά μπορέσουμε ἀπελευθερωμένοι νά ζητήσουμε καί τά ἀνώτερα.